

Halál

Miért érzem, hogy a lábam lassú
Miért érzem, hogy az idő megáll
Miért érzem, hogy az életben
A halál kivár, s rám néz, megáll.

Miért érzem, hogy szárnyalok,
Gyors léptekkel száguldok,
Szívem nem lassú már,
A mennyország csak rám vár.

A pokol tüze embert éget,
Szerelem a szívemet,
Mennyországban, a pokolban
Nincs érzés, csak szerelem.

Virággal állok az ajtódban,
S te rám veted ölelő szemed,
De aztán elhamvadsz már,
Mint szélben a lehelet.

Hisz mint a lehelet olykor
A szél ezer darabra tör,
Elszállít az Óceánig
De vissza sose jön.

Miért érzem, hogy lábam reszket
Várom rád, de te sose jössz,
Kender nyaklánc a nyakadban,
Várom rád a halálban.

A rózsza melyet vérből szóttek,
Mint ezernyi életláng
Lángolva, lobogva jó fel szívemben,
De megértésre sose talál.

A Halálba táncolunk mi,
A kegyetlenség színpadán,
Vér és köd tangóját járva
Hallhatatlan utcáján.

Mi táncolunk, ők nevetnek
Csattogatják magukat,
Csattanva az élet ezer darabra szakad,
S mi is érezzük már, a kegyetlenség
zsámolyán.

Ó, igen a szép élet
Nekünk volt, nekik nincs,
S elhaltunk abban a táncban mi már
Melyet úgy hívnak: a halál.

Kender nyaklánc nyakunkban,
Itt vagyunk egymás mellett,
De egymást megfogni nem tudjuk,
Mint ezer ember, s lehelet.

Ó mi élő lelkek, hisz egymást nem értjük,
Itt vagyunk nem messze, mégis jól tudjuk
Hogy utunkat nem érzük,
Mert párom vagy ebben a táncban, s a
halálban.